

Прѣмина край деветъ села, и отби се
Въ десетото, Камена Чука;
Тамъ право се спрѣ прѣдъ Петканини порти,
И тихо на порти почука.

— «Стани да поемешъ отъ ржцѣ ми плоска
И съ мене да дойдешъ Петкано,
Че седемъ сме свадби подигнали — дойдохъ
На весели свадби съ покана!»

Излѣзе Петкана та брата посрѣщна
И дѣсна ржка му цѣлуна,
Но мълкомъ го плахо подъ вѣжди подникна,
Па тихомъ му сетнѣ продума:

«Защо ти сж, братко, тѣй желти ржцѣтъ
И образътъ синкавъ, подпухналъ?
Отъ тежката болѣстъ да н' си болѣдувалъ? —
Миришенъ на прѣстъ, на подмухналъ.»

— «Отъ болѣстъ не е то . . . Но кжщи дор' седемъ
Подигнахме, сестро, туй лѣто;
На прѣстъ азъ доганямъ, че редъ ми се падна,
Самси да прѣхвърлямъ земята.»

Върна се Петкана, стѣкми, прѣмѣни се
Съсъ нова за свадба прѣмѣна, —
И тръгнаха. Ето, откато на пжтъ сж
День мина и други настана.